

лишъ ти. Това е билъ добрия нашъ пазачъ — пѣтельтъ гърлестъ. Съ прозявкитѣ си страшни той, полѣзенъ билъ е сѣкога на насъ. Щомъ викне той — то значи — събуждатъ се вразитѣ наши. А пѣкъ приятельтъ, кой тъй те е плѣнилъ съ приятната си външностъ, не е билъ другъ, а нашия врагъ заклетъ — кръвникътъ Котаракъ. Добро си щѣлъ да патишъ ти отъ неговото запознайство. Щѣлъ хубаво да те поглади съсъ кадифената си лапа. Внимавай ти, внимавай за напрѣдъ.“

О, нѣма край да почна да разправямъ за тоя Котаракъ проклетъ. Въ мазитѣ, по таванитѣ веднѣжъ се прѣсна слухъ — обѣсили проклетия Котакъ. Отъ наштѣ нѣкои бързоноги сами съ очитѣ си видѣли. Раздвижи се народа тържествующъ. Бре шумъ, бре тичане, бре писъкъ, подскачане, прѣмѣтане, игри. Съ едничка рѣчь да кажа — оглупѣхме. Самъ даже мъдрий плѣхъ Онуфрий отъ радостъ се напи така, че съсъ Царицата Цвѣрканка се скара. Въ яда си той опаша ѝ прѣгриза и бѣ наказанъ злѣ. Намислихме да погребемъ Котакътъ и съчинихме му надгробно слово. Състави го поетътъ нашъ тавански Климъ, по прѣкоръ Лудата Опашка. Нареченъ тъй, защото когато стихове чете, съ опаштътъ си той маха лудо. Пригответхмѣ за случая що трѣбва и поменъ трѣгнахмѣ да правимъ на вече мъртвия злодѣй. Излѣзе мишия народъ и гледа. На ствола на едно дърво Котанъ лежи обѣсенъ за краката. Глава надолъ, вдървени му опашка тѣло, хищни лапи. Очи отворени не мигатъ. И всички ний писнахмѣ въ хоръ: „Обѣсенъ е Котанъ,

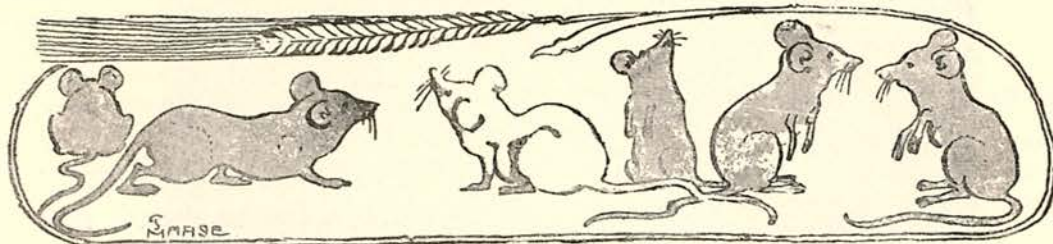
кждѣ не вижда. Но вмигъ отслабиха се остри му ногтѣ, той падна на земята катъ торба. Отъ страхъ се скрихмѣ кой дѣ свари и гледаме какво ще стане. Котанъ лежи, не диша, мустакъ не трѣпка, очи не мигатъ. Мъртвецъ и толкосъ. Отново ободрени, ний изскочихмѣ отъ дупки пакъ. Смѣлчаци нѣкои, дѣто не се плашатъ, почнаха да го дърпатъ за опаштътъ, другъ свий юмрукъ и закани му се съ викъ, другъ пѣкъ го лизна изотзадъ съ езикъ. Пискотене и викъ! Единъ мишокъ сърдцатъ, съ опашката си тънка го гждѣлична по носѣтъ. Лежи Котанъ като кютукъ.

— Пазете се, тогава ни се скара Стефанка, мишка стара. Познаваше отъ близо тя ногтитѣ на Котанъ. (Веднѣжъ ѝ билъ скѣсалъ кожуха, насмалко му не влѣзла въвъ тѣрбуха). Пазете се, че дрѣтъ разбойникъ е Котанъ. Нали виси така безъ връвъ — туй не е знакъ добъръ — мирише ми на кръвъ.

Катъ чухмѣ туй, засмѣхмѣ се високо.

— Сега се смѣйте, но послѣ да не плачете, каза ни тя. И бързо катъ събра мишенцата си малки, тя се скри. А ний почнахмѣ като луди да викаме, да пѣмѣ, да дърпаме опаштътъ на Котана. И уморени най-подиръ, насѣдахмѣ на кръгъ прѣдъ него, да гледаме съ надсмѣшки муцуната му мустаката. И Климъ поетътъ, Лудата опашка, му седна на челото, надгробно слово да чете. При всѣки неговъ стихъ, ний пукахмѣ отъ смѣхъ. А той чете прѣважно:

Нѣвга имаше единъ Котакъ,
Катъ турчинъ мустакатъ,

обѣсенъ е Котанъ проклетъ, свърши се твойто царство, о кръвнико, и свободата грѣй надъ насъ!“

И шестъ безстрашливци веднага полазиха по ствола къмъ Котана, кръвнишкитѣ му лапи да разчекнатъ. Но тѣ, за чудо, катъ вковани, самички се държатъ за ствола. Врѣва се ни-

Кръвникъ бѣсенъ,
Въвъ кражба замѣсенъ,
Хванатъ и обѣсенъ.
Ликувайте мишки по тавани,
Нѣма вече той да стане!...

Но рекълъ, не изрекълъ ошъ, скочи Котанъ злодѣецъ лошъ, замахна съ опашъ като